

РЕШЕНИЕ

№ 395

гр. София, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XI ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Н. Славчев

Членове: Стоян М.
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Анна Щ. Тодорова
като разгледа докладваното от Петър Н. Славчев Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100600266 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на подсъдимата Г. М. АТ., чрез защитника □ адв. Г.Т. срещу присъда от 24.06.2021 г. на СРС, НО, 22-ри състав по НЧХД № 12672/2019г., с която подсъдимата е призната за виновна в това, че в периода от 01.02.2019 г. до 21.07.2019 г. в гр.София при условията на продължавано престъпление с три деяния, които осъществяват поотделно състави на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, като родител на малолетния М.И. М., ЕГН *****, осуетила изпълнението на съдебно решение от 01.03.2018 г. по гр.д. № 72653/ 2017 г. по описа на СРС, ГО, 117 състав, влязло в сила на същата дата, относно осъществяване на лични контакти на И.А. М. с детето му М.И. М., според което бащата И.А. М. има право да вижда и взема детето при себе си от първо до седмо число включително и от петнадесето до двадесет и първо число включително всеки календарен месец от 10.00 ч. на първия ден до 18.00 ч. на последния ден с преспиване, както и двадесет дни

през лятото, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката, както следва:

1. На 01.02.2019 г. в гр.София като родител на малолетния М.И. М., ЕГН *****, осуетила изпълнението на съдебно решение от 01.03.2018 г. по гр.д.№ 72653/ 2017 г. по описа на СРС, ГО, 117 състав, влязло в сила на същата дата, относно осъществяване на лични контакти на И.А. М. с детето му М.И. М., според което бащата И.А. М. има право да вижда и взема детето при себе си от първо до седмо число включително и от петнадесето до двадесет и първо число включително всеки календарен месец от 10.00 ч. на първия ден до 18.00 ч. на последния ден с преспиване, както и двадесет дни през лятото, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката, като не предала детето М.И. М. на неговия баща И.А. М. за осъществяване на лични контакти в периода от 01.02.2019 г. до 07.02.2019 г. включително;

2. На 03.05.2019 г. в гр.София като родител на малолетния М.И. М., ЕГН *****, осуетила изпълнението на съдебно решение от 01.03.2018 г. по гр.д.№ 72653/ 2017 г. по описа на СРС, ГО, 117 състав, влязло в сила на същата дата, относно осъществяване на лични контакти на И.А. М. с детето му М.И. М., според което бащата И.А. М. има право да вижда и взема детето при себе си от първо до седмо число включително и от петнадесето до двадесет и първо число включително всеки календарен месец от 10.00 ч. на първия ден до 18.00 ч. на последния ден с преспиване, както и двадесет дни през лятото, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката, като не предала детето М.И. М. на неговия баща И.А. М. за осъществяване на лични контакти в периода от 03.05.2019 г. до 07.05.2019 г. включително;

3. На 18.07.2019 г. в гр.София като родител на малолетния М.И. М., ЕГН *****, осуетила изпълнението на съдебно решение от 01.03.2018 г. по гр.д.№ 72653/ 2017 г. по описа на СРС, ГО, 117 състав, влязло в сила на същата дата, относно осъществяване на лични контакти на И.А. М. с детето му М.И. М., според което бащата И.А. М. има право да вижда и взема детето при себе си от първо до седмо число включително и от петнадесето до двадесет и първо число включително всеки календарен месец от 10.00 ч. на първия ден до 18.00 ч. на последния ден с преспиване, както и двадесет дни през лятото, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката, като не предала детето М.И. М. на неговия баща И.А. М. за осъществяване на лични

контакти в периода от 18.07.2019 г. до 21.07.2019 г. включително, престъпление по чл. 182, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 182, ал. 2, вр. чл. 54 от НК я осъдил на наказание „пробация“, включващо следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“, със задължение за явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично за срок от шест месеца и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от шест месеца, както и на наказание „глоба“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева.

С присъдата подсъдимата е осъдена още и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК да заплати на частния тъжител И.А. М. направените по делото разноси в размер на 650.00 лева за адвокатско възнаграждение и 12.00 /дванадесет/ лева за заплатена държавна такса за образуване на настоящото производство, както и 5.00 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Във въззивната жалба и допълнението към същата се изразява несъгласие с първоинстанционния съдебен акт, като се иска отмяна на обжалваната присъда и връщане делото за разглеждане на друг съдебен състав на първостепенния съд или отмяната на присъдата и постановяването на нова присъда, с която подсъдимата да бъде призната за невинна и оправдана по повдигнатото □ обвинение. Твърди се, че са допуснати нарушения на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила, а наложеното наказание било явно несправедливо. Поддържа се, че районният съд поради неправилно тълкуване на разпоредбата на чл. 182, ал. 2 от НК не е изследвал релевантните фактически обстоятелства. Изтъква, че дадената правна квалификация с разпореждането за насрочване на делото по чл. 182, ал. 2, предложения второ и трето, във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК била неясна, а диспозитива на присъдата бил вътрешно противоречив, поради разминаване между престъплението, за което подсъдимата била призната за виновна и квалификацията му според въпросното разпореждане, с което е предадена на съд. Текстово деянията били описани, като осуетяване изпълнението на съдебното решение, като подсъдимата не предала детето, което въвеждало неяснота относно формата на деянието. Противоречие съществувало и между диспозитива и мотивите на присъдата, доколкото в мотивите веднъж се

приема, че изпълнителното деяние се изразявало в неизпълнение на съдебното решение, а след това в осуетяване изпълнението му. Намира, че първоинстанционният съд е допуснал нарушение на принципите на разкриване на обективната истина по чл. 13 от НПК и вземане на решението по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, според чл. 14 от НПК, като безкритично били приети като фактически изводи на съда твърденията в тъжбата, без да са събрани доказателства. Показанията на четиримата разпитани свидетели не били обсъдени, а при обсъждането на гласните доказателствени средства били посочени само имената на двама свидетели. За формирането на фактическите изводи относно първото по време деяние съдът се бил позовал на показанията на свидетеля И.Й., който не бил разпитан и бил заличен от съда. Представените и приети писмени доказателства – молби по образуваното изпълнително дело, относими към второто и трето по ред деяние, не били обсъдени. Не били обсъдени и направени фактически констатации също по представените медицински документи относно състоянието на детето. Неправилно районният съд бил отхвърлил доказателствено искане за приобщаване на присъда, с която частният тъжител бил признат за виновен за извършване на закана за убийство спрямо подсъдимата. Намира, че определеното наказание е явно несправедливо и поддържа, че са нарушени правилата за индивидуализация на наказателната отговорност.

Частният тъжител е възразил срещу въззивната жалба и допълнението □, като моли съда да бъде оставена без уважение и да се потвърди обжалваната присъда, като правилна и законосъобразна. Намира, че фактическата обстановка била изяснена обективно въз основа на спазване на процесуалните изисквания за това, а твърдените във въззивната жалба нарушения на процесуалните правила не били налице. Районният съд бил достигнал до фактическите си изводи въз основа на прецизен доказателствен анализ, обсъждайки подробно и задълбочено показанията на свидетелите. Иска да бъде потвърдена първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна.

В своето определение от 07.02.2022 г. въззивният съд по реда на чл. 327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се

налага разпит на подсъдимата и свидетели, изслушването на експертизи и ангажирането на други доказателства.

Пред въззивния съд подсъдимата А. и защитникът □ адвокат М. поддържат въззивната жалба, допълнителното изложение към нея и изложенияте в тях съображения.

Частният тъжител М. и повереника му адв. Х., са поддържали депозираното възражение срещу жалбата и допълнението към същата.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложенияте от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на постановената присъда съобразно изискванията на чл. 314 НПК, констатира наличието на основания, налагащи нейната цялостна отмяна съгласно чл. 334, т. 1 във вр. с чл. 335, ал. 2 във вр. с чл. 348, ал. 1, т. 2, предложение 1-во, във вр. с чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2 НПК.

При извършената цялостна служебна проверка на първоинстанционната присъда, въззивният съд намира, че същата е постановена при накърняване на основните принципи на наказателния процес закрепени в разпоредбите на чл. 12, чл. 13, и чл. 14, ал. 1 НПК, гарантиращи реализацията на неговата непосредствена задача, инкорпорирана в разпоредбата на чл. 1, ал. 1 НПК. Като логическа последица от дерогирането на посочените императивни правни предписания се е стигнало до осезателното отклонение на съдържанието на съдебния акт от минималния задължителен стандарт, установен с разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, което от своя страна предпоставя повторното извършване от първия съд на следващите се процесуални действия, необходими за разкриването на обективната истина по делото, при стриктното съблюдаване на предоставените от законодателя процесуални гаранции на страните в съдебното производство.

Настоящият въззивен съдебен състав съзира допуснати съществени процесуални нарушения в изготвените по делото мотиви, тъй като първоинстанционният съд не е изпълнил стриктно вменените му съгласно разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 107 и чл. 305, ал. 3 НПК задължения да извърши прецизен и внимателен анализ на всички събрани доказателства, да вземе решението си по вътрешно убеждение, основано на обективното, всестранно и пълно изследване на всички фактически данни по делото,

посочвайки аргументирано кои обстоятелства приема за установени и въз основа на кои доказателства. Вместо това, състава на районния съд незаконосъобразно е изградил изводите си за вината на подсъдимата, декларативно приемайки за установена приетата фактическа обстановка въз основа на гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, като се е ограничил само до изреждането на същите: показанията на свидетелите Б.Р.Г., Н.Д. М.а, З.А.К.; писмени доказателства - заверено копие от решение от 01.03.2018 г. по гр.д.№ 72653/ 2017 г. по описа на СРС, ГО, 117 състав, заверено копие от удостоверение за раждане на М.И. М., писмен отговор от подс.А. от 16.10.2019 г., копие от експертно решение на IV МБАЛ София ЕАД от 13.02.2018 г. за М.И. М., копие от трудов договор за подс.А., копие от медицинска бележка от 02.02.2019 г., копие от лицева РЪО на бели дробове и сърце от 04.02.2019 г., копие от амбулаторен лист от 20.07.2019 г. - всички за М.И. М., писмо до директор на Д„СП“, „Красно село“, София и заключителен доклад, копие от писмено уведомление до ЧСИ М., гр.София от 02.05.2019 г., копия от писмени уведомления до ЧСИ М., гр.София, копие от протокол за посещение на адрес от 15.04.2019 г., копия от молби до ЧСИ М., копие от изпълнителен лист, копие от постановление на СРП за отказ от образуване на досъдебно производство от 08.05.2019 г., копие от определение на СРС, Трето ГО, 84 състав, копие от протокол от 07.05.2019 г., копие от социален доклад, копие от присъда на СРС, НО, 100 състав от 05.07.2018 г., копие от решение на СГС, 10 въззивен състав от 07.05.2019 г., копие от решение на СРС, 86 състав от 28.06.2019 г., справка съдимост, писмо ТД на НАП, София от 09.02.2021 г., копие от писмо на Агенция по вписванията и копие от присъда на СГС, НО, V въззивен състав от 17.03.2021 г.

Единствената активност в изпълнение на посоченото задължение на съда се явява краткия, но едностранчив и непълен доказателствен анализ на показанията на свидетелите Г. и М. /вероятно свидетелката М.а, майка на частния тъжител/, от които според първостепенния съд се установявали времето, мястото и механизма на извършване на деянието и които не намирали опровержение в показанията на майката на подсъдимата свидетелката К., макар според настоящия съдебен състав, същите да се подкрепят в определени аспекти от документацията, събрана с цел установяване на актуалното здравословно състояние на детето. Извън обсега на преценка на доказателствата от първостепенния съд са останали

показанията на свидетелката С.С., въпреки че не са приети за неотносими към предмета на доказване.

Въззивният счита настоящия анализ на доказателствата за неотговарящ на изискванията на НПК за мотивираност на финалния съдебен акт до степен на невъзможност да се установи кои фактически обстоятелства въз основа на кои доказателства са установени. В това отношение разпоредбата на чл. 305, ал. 3, изречение второ от НПК изисква при противоречие на доказателствените материали да се изложат съображения защо се приемат едни от тях и защо други се отхвърлят. Това не е сторено нито по отношение на показанията на свидетелката К., нито относно част от доказателствата, които декларативно са кредитирани с доверие от съда, но които са в дисонанс с показанията на свидетелите Г. и М.а. Когато приетите за установени фактически положения се основават само на едни доказателства, без да са третираны и другите, които имат отношение към тях, или са третираны едностранчиво, непълно или не в логическата им връзка и зависимост с другите, не може да се приеме, че присъдата е обоснована, съгласно Решение 152-1975-II н.о.

Не става ясно от съдебния акт на каква доказателствена опора се основава приетото в мотивите, че на 05.02.2019г. частният тъжител бил съпроводен от своя приятел свидетеля И.Й. до дома на подсъдимата и детската градина на сина му. И.Й. е бил допуснат, но и заличен в качеството на свидетел по делото. Това описание на фактическата обстановка се съдържа в тъжбата, но същото, като изхождащо от частния тъжител, носещ обвинителната функция в производството, не би могло да бъде ползвано за фактически заключения. Тези изводи са напълно неподкрепени от оскъдния доказателствен анализ, а на същите се основава заключението за първия посочен в тъжбата времеви период.

Доколкото свидетелят Г. е потвърдил, че на 03.02.2019г. съпроводил тъжителя, но последният не успял да осъществи контакт нито с подсъдимата, нито със сина си по телефона, а и звънейки на звънеца на дома на подсъдимата, районният съд не е посочил въз основа на какви доказателства е изградил извода си за противоправно поведение на подсъдимата за предходните два дни до началото на периода на лични контакти на тъжителя със сина му, съответно за момента на извършване на деянието, касаещ същия

период на 01.02.2019г. С неясен доказателствен източник са изводите на съда и относно приетото, че свидетелят Г. и частният тъжител М. с подсъдимия викали под прозореца на апартамента на подсъдимата, доколкото в показанията си свидетелят Г. твърди, че се намирал в колата през времето, когато били пред дома на подсъдимата.

Доколкото по делото са приобщени редица документи, изхождащи и от двете страни в производството – молби и уведомления до съдия изпълнител, то техните изявления инкорпориран в същите са от значение при оценка на твърденията им, в случай че се установи противоречие с тях, а с оглед останалите доказателствени средства. Противоречи на приетата за установена фактическа обстановка и изявлението в молба от 22.07.2019г. на частния тъжител М. до ЧСИ Н.М., че за времето от 15.07.2019г. до 18.07.2019г. сина му се намирал при него, доколкото подсъдимата е осъдена за извършване на деяние в обсега на този период на 18.07.2019г., а в мотивите първостепенният съд отново безкритично е приел изложеното в тъжбата, че на 17.07.2019г. около 18:00 часа тъжителят видял сина си на терасата на апартамента на подсъдимата, когато детето му казало, че е болно.

Неподкрепен с доказателствен анализ се явява и извода на първостепенния съд, обсъждайки здравословните усложнения на детето за въпросния последен период, визиран в обвинението, че здравословното състояние на детето се е подобрило до степен, да замине заедно с майка си на почивка на море, въз основа на който първостепенният съд основава отговорността на подсъдимата. Неизследвайки противоречията между доказателствени източници, съобразно задължението си по чл. 305, ал. 3, изречение второ от НПК първостепенният съд е допуснал процесуално нарушение, което е толкова съществено, че води до липса на мотиви и в резултат на това присъдата се явява необоснована, какъвто е смисъла и на Решение 75-1997-I н.о. на ВКС.

Макар показанията на свидетелката С., приятелка на частния тъжител М., да са в подкрепа на обвинението, същите изобщо не са обсъдени от първостепенния съд, включително относно преобладаващия начин на комуникация по телефона и чрез СМС. В тази връзка настоящия съдебен състав намира, че от съществено значение за изясняване на обстоятелствата по делото се явява твърдението на защитата за отправена закана за убийство

от частния тъжител М. спрямо подсъдимата, съответно същото по какъв начин се е отразило на отношенията и комуникацията между двамата. Последното въззивният съд счита, че е от значение за начина на организация на извършването на контактите и изпълнението на задълженията за упражняване на отношенията между родителите и детето. Поради това и тъй като при уважаване на доказателственото искане, насочено към изясняване на въпроса за предхождаща закана за убийство спрямо подсъдимата, би могло да се достигне до различни фактически, съответно и правни изводи, въззивният състав счита, че отказът да бъде уважено искането съществено е нарушил правото на защита. Тъй като това нарушение е отстранимо, а съдът не би могъл при липса на формирана воля на първостепенния съд, съобразно изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК относно мотивите на съдебния акт, да се произнесе по същество, въпросното искане би следвало да се преразгледа от новия съдебен състав на първостепенния съд.

Въззивният съд намира за основателни и възраженията на защитата за противоречивост на мотивите на съдебния акт, в които веднъж на стр. 5 се приема, че подсъдимата съзнателно отказала да изпълни съдебното решение, като съдът е достигнал до „единствения възможен извод, че подсъдимата А. съзнателно е отказвала да изпълни съдебното решение”, а след това на стр. 6 се твърди „в случая е налице осуетяване на съдебното решение, тъй като подсъдимата е създавала обстановка, съпроводена със спънки, за да не може същото да се изпълни”, при което е налице и неяснота относно формата на изпълнителното деяние. Същевременно съдът не е мотивирал своя извод за това в какво се изразява създадената обстановка и спънки от подсъдимата, осуетявайки изпълнението на съдебното решение, като единствено посочва, че отказа да предостави детето се обосновава от подсъдимата със здравословните му проблеми. Районният съд не е посочил налице ли е връзка между действията на подсъдимата и тези усложнения в здравословното състояние на сина ѝ, нито е приел за недостоверни документите, удостоверяващи здравословното му състояние за относимите времеви периоди, по този начин оставяйки извода си неподкрепен от фактически и доказателствен анализ.

Гореизложеното обосновава извод за отмяна на атакуваната присъда и определя като безпредметно обсъждането на доводите във въззивната жалба и допълнението към нея, които са по съществото на спора.

Въз основа на изложеното и съобразно правомощията си по чл. 334, т. 1 вр. чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3, т. 1 и 2 от НПК въззивният съд прие, че следва да отмени присъдата на първия съд и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд

Водим от всичко изложено, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда от 24.06.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 22-ри състав по НЧХД № 12672/2019г. по описа на СРС, Наказателно отделение.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО И НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ И ПРОТЕСТИРАНЕ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____